

# Relotges en temps de pluja

---

**Títol:** Relotges en temps de pluja

**Autor:** Antònia Carré-Pons

**I.S.B.N.:** 978-8492874972

**Editorial:** Meteora



Tretze moviments pendulars, a dins dels quals, un quartet de personatges que va marcant les hores. A vegades cap enrere, a vegades cap al present; a vegades s'avancen. Algun cop falta alguna veu, com un mecanisme desafinat, potser per la pluja, perquè la

humitat és un dels grans enemics dels rellotges mecànics. Enmig de les altres històries i també dins de la seva, el rellotger que, a més de ser un personatge, organitza l'estructura i calibra les peces. En una època de temps digitals i líquids, un rellotger que s'entesta a adreçar rellotges vells i els d'unes dones que els posseeixen són tot un manifest de romanticisme i de nostàlgia.

*Relotges en temps de pluja* és un text que pot ser una novel·la, que segurament ho és, però una novel·la sota la forma del calidoscopi. Per tenir la visió del tot s'han de muntar les parts. A la vegada que juga amb les

metàfores en la trama, ens presenta unes vides senzilles i rutinàries situades a Almeria, Viena, Polònia o Barcelona: uns espais que són, sobretot, records. El que s'hi esdevé poden ser morts, accidents, agressions i, a vegades, amors. El glamur es reserva pel cinema. Ara bé, en totes les històries s'hi amaguen moments de veritable llum i de veritable fosca.

L'obra d'Antònia Carré-Pons reivindica el gust de les peces petites, dels engranatges humils, que col·laboren amb d'altres per fer avançar el temps. El rellotge acusa els vaivens vitals dels personatges, i es converteix en un correlat dels seus batecs. Ens mostra quatre éssers fràgils, esforçats en la lluita per viure malgrat el cronòmetre, conscients que no es pot fer retrocedir el rellotge, però que es pot seguir donant-li corda. Que donar-li corda és, de fet, l'única feina que té sentit.

**Text:** Maite Martí